

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko Syndykowi masy upadłości Bank spółki akcyjnej w W.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 18 lipca 2024 r.,

ze skargi K. S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I CSK 4455/23,

1. odrzuca skargę;

2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Najwyższego na rzecz skarżącego K. S. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną tytułem opłaty od skargi.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 21 czerwca 2024 r. K. S., działając osobiście, „we imieniu własnym” wniósł skargę na przewlekłość postępowania w sprawie o sygn. I CSK 4455/23 (pierwotnie I CSK 1071/23) żądając stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygnaturą I CSK 4455/23 (pierwotnie I CSK 1071/23) oraz wniósł o „zobowiązanie Sądu do rozpoznania kasacji w ramach przedsądu w terminie 2. miesięcy od rozpatrzenia

skargi”, a także o zasądzenie „od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 20.000 zł”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy. Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego jest obowiązkowe (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2005 r., III SPP 38/05; z 18 października 2018 r., I NSP 75/18; z 16 marca 2021, I NSP 4/21).

Ustawą z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (tekst jedn. Dz.U. 2023 r., poz. 614), dodano do art. 6 ustawy o skardze na przewlekłość ust. 4 w brzmieniu: „W prowadzonym przed Sądem Najwyższym postępowaniu ze skargi dotyczącej przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego nie jest wymagane”. Jak wynika z uzasadnienia celem nowelizacji jest potrzeba zapewnienia stronom pełniejszego prawa do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki. W ocenie ustawodawcy skoro w postępowaniu przed sądem apelacyjnym nie obowiązuje przymus adwokacko-radcowski, a okoliczności powoływane w skardze na przewlekłość dotyczą w zasadzie wyłącznie okoliczności faktycznych i nie wymagają pogłębionej argumentacji prawnej, to nie ma potrzeby ograniczania zdolności postulacyjnej stron w takim postępowaniu. Z brzmienia przepisu oraz jego uzasadnienia wynika, że de lege lata skargę na przewlekłość postępowania przed sądem apelacyjnym

strona może wnieść osobiście. Natomiast w przypadku skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest nadal wyłączona (art. 87¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość). Przepisu art. 87¹ § 1 k.p.c. nie stosuje się tylko w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a w sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy (art. 87¹ § 2 k.p.c.) (tak też postanowienie Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2024 r., I NSP 167/24).

Skarżący K.S. wniósł osobiście skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie I CSK 4455/23. Z uwagi na treść art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi to brak nieusuwalny skutkujący obowiązkiem odrzucenia pisma bez wzywania do uzupełnienia braku na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów o postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym (art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 87¹ § 1 k.p.c.).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

Podstawę orzeczenia o kosztach sądowych – uiszczonej przez skarżącego opłacie od skargi w kwocie 200 zł – stanowi art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, zgodnie z którym uwzględniając lub odrzucając skargę, sąd z urzędu zwraca uiszczoną od niej opłatę.

[SOP]

[ms]

